

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De stultitiis prodigi. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

digo, qui cupiebat implere ventrē suū de siliquis quas porci mā ducabant, & nemo illi dabat. Sequitur etiā inde q̄ prodigus incidit in manus vsurariōrū, quī totū eum comedūt, vt videatur incidisse in illā imprecationē Psal. Scrutetur fœnerator omnem substantiam eius. Quanta sit seruitus vsurariōrū, illi soli nōnerunt, qui quādoque in manibus eorum fuerunt. Sequitur etiā inde peccatū rapinæ. Frequenter enim aliena aufert qui prodigē confert. vnde de prodigus similis est araneæ quæ muscas deuorat, & texedo telas inutiles euiscerat se. Sequitur etiā inde contemptus honorū spiritualiū. Ille enim qui prodigus est, interdū dat omnia bona sua spiritualia pro x. l. solidis, ex quibus cōuuium aliquod facit, similis Esau qui primogenita sua dedit pro lenticula, & abiit paruipendens q̄ primogenita sua vendidit, vt legitur Gen. 25 vnde Thren. 1. Dederunt quæq; pretiosa pro cibo ad refocillandam animam. Prodigus adeo spiritualia contemnit, vt magnum reputet ventres pascere, & opprobriū credat esse animas pascere, cū tamen dicat Aug. Non est magnū pascere ventres morientes: sed magnum est pascere animas in æternū victuras. Prodigus honorem reputat pascere porcos: id est, homines gulosos & luxoriosos, qui iudicio scripturæ porci sunt. vnde legitur de filio prodigo, Adhæsit vni ciuium regionis illius, & misit illum in villā suā, vt pasceret porcos suos. Magnū verò dedecus reputat filios Dei pascere, in hoc absq; dubio filio Dei magnā faciēs contumeliā, dum officiū illud contēnit quod filius Dei specialiter sibi assumere voluit. vnde in Psal. Ego autem cōstitutus sum rex ab eo super Siō mōrē sanctū eius, quod est contra illos prælatos qui dedignantur prædicare, quia comites sunt: licet enim essent reges, non tamen indignum esse eis officiū prædicationis, cū filius Dei specialiter ad prædicandū venerit: vt haberi potest ex eo quod dicitur Marc. 1. In vicos proximis eamus & ciuitates, vt ibi prædicemus. & Luc 1. Visitauit nos oriēs ex alto: illuminare, &c. & Io. 18. Ego ad hoc natus sum, & ad hoc veni in mundū, vt testimonium perhiberem veritati.

De stultitia prodigi.

C A P. III.

Prima stultitia prodigi, q̄ ipse sciens & volens partem suam facit deteriorē quādoq; etiā nullā. Ideo maledictus est. vnde de Bar. Si maledictus est qui partē suā deteriorē facit: quid ille qui penitus se reddit expertē? Expertem se reddit, qui de bonis suis nullā partē sibi referuat. ¶ Secunda stultitia prodigi est, q̄ ipse rem illam quam super omnia amat facere, ita vult facere, q̄ diu facere nō possit. Hanc stultitiam ostendit nobis philosophus,

phus, dicens: De re familiari impartendum est, sed moderatè. Quid enim stulti?, quàm quod libenter facias, curare ut diu facere nò possis? ¶ Tercia stultitia prodigi est, q̄ ipse cōtra rationē de modico multū vult largiri, nò attēdēs quod legitur Tob. 4. Si multū tibi fuerit, abūdāter tribue: si exiguū tibi fuerit, libēter impartiri stude. Illud ordinatū est, ut q̄ modicū habet, modicū tribuat. Sed bona voluntas suppleat modicitatē muneris. Greg. Nō est vacua manus à munere, si atca cordis plena sit bona voluntate. Sen. Non quid detur refert, sed qua mēte. Regum equavit opes animo, qui exiguū tribuit, sed libēter. ¶ Quarta stultitia prodigi est, q̄ ipse nō videtur de diuitiis quærere nisi peccata: peccat enim & in acquisitione earū, & in largitione, & alius habet inde vtilitatē. Ipse similis est canali ex aqua retinente fēces & limositatē. Ber. Si recte sapis, conchā exhibebis, nō canale. ¶ Quinta stultitia prodigi est, q̄ ipse quodāmodo vult largior esse Deo. vnde Ber. Nō Deo largior esse velis. Cōcha imitetur fontē. Nō ire in riuū fons permittit, donec suis satiēt aquis. Nō pudeat conchā non esse fonte suo profusiorē. Prodigus videtur plus diligere proximum, quàm seipsum: cum tamē in veritate, nec proximū, nec se diligat, licet ex stultitia sua effundat. Ipse quasi doliū est sine fundo: & ideo non est mirū si effundat quicquid acceperit. Et ut breuiter dicā, insipientior videtur esse prodigus, quā avarus, quantū ad hoc q̄ avarus insipiens est quātū ad Deū solū: prodigus verò quantū ad Deū, & quantū ad mundū. Prodigus deest sapientiæ fundamentū, quod est sibiipsi sapientē esse. vnde Ber. Nō sapiēs est qui sibiipsi sapiēs nō est. Et Pro. 9. Si sapiēs fueris, tibi metipsi eris. Iniquior etiā videtur esse prodigus, quàm avarus, quantū ad hoc q̄ prodigus iniquus est in seipsum, sed avarus iniquus est in proximū. Vnde Ecc. 14. Qui nequā est, cui bonus est? Et iterum: Qui sibi inuidet, nihil est illo nequius.

De prodigalitate clericorum

CAP. IIII.

NOrandum q̄ sex consideranda sunt quæ deberēt cohibere clericos, ne de bonis ecclesiasticis prodigi essent. ¶ Primum est, quod bona ecclesiastica bona pauperū sunt, vnde pauperibus erogāda sunt: sicut manifestū esse potest ex verbis sanctorū quæ sequuntur. Hier. Quicquid habēt clerici, pauperum est, quod de bonis ecclesiasticis intelligimus. Ber. Facultates ecclesiarū parocinia sunt pauperum, & sacrilega crudelitate eis subripitur, quicquid sibi ministri & dispēsatores nō utique domini & possessores vltra victum & vestitū accipiūt. Idem: Res pauperum non pauperibus dare, crimen esse sacrilegij dignoscitur.